

Hoofdstuk 1

Eerste kennismaking

Terwijl ik samen met mijn vriend Jos, en Marcells moeder Alice aan zijn ziekbed zat, dacht ik na over hoe Marcel ons leven veranderde. In de goede zin van het woord weliswaar. Marcel heeft alles zoveel mooier gemaakt, zoveel meer zin gegeven. Zelfs vanuit zijn ziekbed kreeg hij het voor elkaar om ons in een deuk te laten liggen. Toch vreemd hoe een mens in elkaar zit als je er over na gaat denken. Marcel kwam ons leven als een frisse wind binnengewandeld, nestelde zich diep in ons hart en liet een groot gat achter toen hij dit aardse leven verliet.

Het moet worden gezegd dat mijn wereld helemaal op zijn kop werd gezet, de dag dat ik Marcel ontmoette. Marcel was op dat ogenblik een jonge man wiens leeftijd ik onmogelijk kon schatten. Ik denk dat, zelfs als hij zeventig had mogen worden, hij er nog steeds ongeveer hetzelfde zou uitzien als op die ene zomerdag. Zijn haren zouden waarschijnlijk grijs zijn, hij zou misschien iets meer rimpels hebben of misschien ook niet. Wie zal het zeggen? De rest van zijn uiterlijk zou er volgens mij precies zo uitzien als op die zonnige dag toen ik hem voor de allereerste keer zag.

Marcells uiterlijk was er één waarvan je wist dat het nooit wezenlijk zou veranderen. De typische ogen, zo blauw als de Middellandse zee, zijn haren zandkleurig en een mond die bijna altijd lachte. Hij kreeg dan van die schattige kuiltjes in zijn wangen. Marcel had het Downsyndroom.

Het was warm voor de tijd van het jaar. Ik zat in de tuin met een glas witte wijn voor me. De laptop stond op mijn tuintafel. Het was zalig buiten. Een dag om van te genieten terwijl ik werkte. Jos, mijn vriend, was op zijn werk. Ik zat alleen thuis met mijn hond, Ozzy, die er best wel woest uitzag, maar daarmee was dan ook alles gezegd. Op dat moment lag hij als een mak schaap aan mijn voeten te genieten van de zachte temperatuur en de geur van het bos dat aan één kant aan mijn huis grensde.

“Huis” was dan weer een groot woord voor de kleine woning die Jos en ik op de kop hadden getikt. Het gebouw beschikte alleen over het hoogstnodige om ons toch een beetje een gevoel van comfort te geven. Van de keuken liep je naar de zithoek. Een eetkamer hadden we niet. We hadden daar ook geen behoefte aan. We aten in de keuken, op een barkruk aan ons eiland, of voor de TV in de zithoek. In ons huis werkte ik aan een klein wit bureautje dat in een hoekje onder een raam stond weggestopt. Ik had geen vaste computer maar een laptop, zodat ik kon werken waar ik me het prettigst voelde. Als het te koud was, werkte ik binnen, op dagen dat de temperatuur het toeliet werkte ik buiten in mijn tuin.

Bezoek dat het verkoos om door de voordeur te komen, kwam onmiddellijk in de zithoek terecht, een entree of hal ofzo hadden we ook niet. In de winter lag er een rol in de vorm van één of ander onbenoembaar beest voor de voordeur om de warmte binnen en de tocht buiten te houden.

Aan de andere kant van de keuken was een badkamer met een douche en een toilet, dat discreet achter een muurtje stond weggemoffeld. Daarnaast bevond zich

onze slaapkamer, die net groot genoeg was voor ons bed en een gammele kleerkast die we voor een appel en een ei in de kringloopwinkel hadden gekocht. Het was niet veel, maar meer hadden we niet nodig. Ik werkte als freelance journaliste *slash* fotografe, Jos werkte als personal trainer in een fitnessclub in de stad. Hij had, net als ik, van zijn hobby zijn beroep gemaakt. Soms, als het heel laat werd – de fitness was een aantal dagen open tot elf uur 's avonds – bleef mijn vriend bij mijn moeder overnachten. Zij woonde nog wel in de stad. Ik wist dat mijn moeder Jos erg graag thuis had, liever dan mij kreeg ik wel eens de indruk. Tja, ik was nu eenmaal de hippie, het buitenbeentje in onze familie.

Jos, met zijn wilde krullen, zijn staalgrijze ogen en zachte stem had haar hart echter meteen gestolen.

Ik grinnikte. Jos had mijn moeder totaal ingepakt met zijn charmes, al was hij net als ik; een beetje een rebel en avonturier. Hij hield van reizen over de hele wereld, leerde graag andere culturen kennen en stond altijd open voor nieuwe dingen. Toegegeven, hij had een goed stel hersens in zijn hoofd, maar dat had ik ook. We pasten perfect bij elkaar. We hielden allebei van rust en de natuur. Jos was mijn gedroomde partner. Als hij ondertussen door zijn charmes - en ook een beetje door het aanzien van zijn vader - het gehijg van mijn moeder uit mijn nek hield, dan was dat mooi meegenomen.

Die zomerse dag zat ik dus buiten te werken met Ozzy aan mijn voeten. Terwijl ik een slok wijn nam, sprong Ozzy met een grauw op. Hij rende naar de haag die mijn tuin en het huis van de burenscheidde. Mijn hond blafte hard. Een vrachtwagen stopte bij het huis naast dat van

ons. Nieuwsgierig stond ik op. Terwijl ik naar de heg liep keek ik tersluiks naar de straat. Er stond niet zomaar een vrachtwagen, het was een verhuiswagen. Nieuwe burens, dacht ik. Hopelijk